

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 381 בס"ד ערש"ק פר' בעהלותך י"ד סיון תש"ע

פנינים יקרים

ויעש כן אהרן - כאשר צוה ה' את משה (ה, ג) אע"פ שהיה אהרן כהן גדול ובעל מדרגה גבוהה מאד, לא שינה ולא התנאה ונשאר בפשטות ובענוה כאחד מישראל. (הר"מ מפרישלו)

ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם (ט, ה) רש"י: כתלמיד המובטח לשמוע מפי רבו אשרי ילוד אשה שכך מובטח, ע"כ. בכל זאת מניין למשה הענו מכל אדם הבטיחות הזאת? אלא האנשים באו במרירות לבם ובהשתוקקות נפשם לפני משה ואמרו "למה נגרע". וכשראה משה שפלות רוחם וכסופם היה מובטח שיבוא אליו הדבור בזכותם כי "לב נשבר ונרכה אלקים לא תבוה" מדויק מהלשון שאמר משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם' כלומר בזכותכם אוכה לדבר עם השכינה. (האדמו"ר ר"י משינאוה)

איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם וגו' (ט, י) נקוד על האות ה"ה שבמילה 'רחוקה' לומר לא שהיא רחוקה ודאי אלא שהיא חוץ לאסקופת העזרה - רש"י: מלמדנו שלא המקום גורם למצב של רחוק אלא האיש כפי שאיפותיו ורצונותיו קובע את היותו "רחוק". (עין עוד מסכת פסחים דף צב) (ע"פ הירושלמי פסחים) **ויהי כנסע הארון ויאמר משה קומה ה' וגו' ובנוחה יאמר שובה ה' וגו' (י, י) ל"ה-ל"ז** בשעת נדודים וגלות "בנסוע" מרחפת על ישראל סכנת כליה מידי אויב וכו' ולכן התפלל משה קומה ה' ויפוצו אויבך, ובשעת מרגוע 'ובנוחו' מרחפת על ישראל סכנת טמיעה והתבוללות לכן התפלל משה שובה ה' רבבות אלפי ישראל. (הרב מ. צ. זקס)

משנאיך (י, ל"ה) הלשון משנאיך מלמדנו שכל השונא את ישראל שונא את מי שאמר והיה העולם... **שמו העם ולקטו (י"א, ח) מוסיף הזהר 'ולקטו' בשמותא כי כל מי שחסר דעת ביותר הוא יגע וטרח אחר הפרנסה ביותר, גם לפי הגדלת הדעת כן נתרבה השלום, כי שלום תלוי ברעת כמש"כ וגר זאב עם כבש וכו' כי מלאה הארץ דעה שיהיה שלום נפלא בעולם שיוכלו לגור ביחד שני הפכים מחמת גודל הדעת שיהיה או, כי ע"י הדעת יגדל השלום כי נתבטל הכעס והאכזריות ע"י הדעת כי כעס ואכזריות הוא מהעדר הדעת כמש"כ כעס בחיק כסילים ינוח, וכל מה שמתרבה הדעת מתרבה הרחמנות והשלום. וע"כ הפרנסה בנקל בבחינת השם גבולך שלום חלב חימים ישיביעך...** (לקוטי מוה"ר)

וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו איש לפתח אהליו ויחר אף ה' מאד ובעיני משה רע (י"א, י) הסתכל משה והבין את מהותה של בכיה זו, העם בוכה למשפחותיו, כל משפחה לבדה, ולא זו בלבד אף איש לפתח אהליו, כל אחד ראג רק לנפשו, במצב זה של התפוררות היה משה כאובד עצות, והו' שאמרה תורה "ובעיני משה רע". (תורתו של שם)

והאיש משה ענו מאד (י"ב, ג) פה אל פה אדבר בו (שם ח) משה רבנו שזכה לראות את כבוד ה' פנים אל פנים והגיע למדרגת ארון הנביאים, הוא מסוגל להיות הענו ביותר, מי שראה את גדלות הבורא בכל רוממותה היה יודע ומכיר את שפלות האדם וקטנותו. כשם שרק מי שיודע הרבה יודע גם שאינו יודע. (אהלה של תורה)

והאיש משה ענו מאד (י"ב, ג) אף שהקב"ה אמר על משה שהוא "ענו מאד" בכ"ז לא גבה לבו, זוהי המדרגה הנעלה ביותר של ענוה שאין כמוה אצל האדם אשר על פני האדמה. (לפי ר' ישראל מסלנט)

והאיש משה ענו מאד (י"ב, ג) ר' רפאל מברטק אמר: על כל חטאי אוכל למצא תירוצים בעוה"כ אך לא על חטא הגאווה, אם ישאלוני מדוע לא עסקת בתורה? אענה לא ידעתי ללמוד, מדוע לא עבדת את ה' בתפילה ובמעשים טובים? אענה הייתי טרוד בפרנסה, מדוע לא ישבת בתענית? אענה חלש הייתי, מדוע לא נתת צדקה? אענה עני הייתי, ישאלוני עם הארץ קבצן וחלש שכמוך מדוע נתגאית? על כך לא יהיה לי תירוץ... (באהלה של תורה)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פירשט וישל תשל"ג (קט"ז רה"ט, סוף) הלאה לזכרם ע"י א.א.

ולכן היא הגלות שלנו, מכיון שכל הדורות הגדילו את הגדולים יותר מדי ולא רצו ללכת בדרכם. הוא אמנם גדול, הוא אש, אבל לא רבש"ע. הוא המדריך שאחריו אנו יכולים ללכת. הם סללו לנו שביל, את השביל הצר שלהם, בכדי שאנו נלך בו ונבקיע את הדרך. והם אומרים לנו: אם אין לך מרחב ללכת בו אתה יכול ללכת איתי, ואל תבהל, גם אני הייתי טיפה סרוחה כמוך ועברתי את השביל צר. רבש"ע יש רק אחד, למעני למעני אעשה, ממני אין לך כלום. והאסון הזה כבר נמשך אלפי שנים שאנו לא רוצים ללכת בשביל שהם סללו בגלל שיש לנו סיפוק, הוא מייצר לנו את הקושי ומוליך אותנו בדרך של הקליפה. וכדאי לנו לסבול הכל, אנו נשכב אלפי שנים בלחץ הזה ולא נרצה לתת את הקפיצה ולראות שהכל שקר. זה הקליפה בעצמה. אם היינו כמו נחשון בן עמינדב, שנתן קפיצה והים נבקע וכל השבטים הלכו אחריו, היינו נגאלים, אך היות שאנו רוצים את העצבות אנו כבושים בגולה כ"כ הרבה אלפי שנים ועדיין לא נגאלנו, אנו מעדיפים לסבול את הכאב הכי גדול בשביל הסיפוק של העצבות.

פעם התעסקתי עם בחור שהיה בבית חולים לחולי נפש, דיברתי איתו רבות עד שהבאתי אותו לצלילות הדעת, באותו רגע היה שפוי בדעתו. אמרתי לו אתה רואה שאתה צלול, ועכשיו אתה נורמלי, ואתה חי, ולא לוחץ אותך כלום, עוד לא היה לך בחיים כזו גשמעק וכזו חיות של צלילות המוח כמו שיש לך עכשיו, בוא איתי שתי שבועות, נעשה מבצע, ואחרי

שבועיים אתה יוצא מפה בריא ושלם. כמו שאתה מרגיש עכשיו כך תחיה כל החיים שלך, תתחתן ויהיה לך טוב. אך הוא סרב "אני לא רוצה!" שאלתי אותו: למה? אתה טיפש? אתה רואה שאתה כבר בחוץ, אתה צריך לבלות את כל החיים שלך במקום השחור הזה? ואז הוא הסביר: אתה רוצה לקחת ממני את הסיפוק של העצבות שאני מסתובב כל היום בחיבוק ידיים. ואתה רוצה לקחת ממני את הסיפוק של העצלות שאני שוכב כל היום על הספה, אתה רוצה לקחת ממני את הסיפוק שאני מסכן אצל אמא שלי וכולם מרחמים עלי, את כל זה אתה רוצה לקחת ממני. כדאי לי כל היסורים בשביל להשאר בזה. הוא אמר את כל האמת, גם אצלנו זו האמת רק אנו מתביישים לומר אותה. ולכן אנו בגלות הארוכה הזו. ועוד מצאנו עצה להגדיל את הגדולים שלנו. אלקים יש רק אחד. במעמד הר סיני היה אלקים אחד ואין עוד, לא היו אנשים גדולים. הגדולים הללו שהיו מטיפה סרוחה הם רק סללו את השביל, בדרך הזו צמח דוד המלך ורבי שמעון רב יוחאי, והם ציוו שנדבר אודותם ונעסוק בהם, כי ממנו ניקח לעבוד את ה', להורות תשובה לרבים. גם אנו יכולים לחזור. אין דבר אבוד. אף פעם לא אבוד, גם בנשימה האחרונה. אבל עכשיו הוא הנשימה האחרונה. מחר זה אשליה. יש מחר לאחר זמן.

הבה נקוה שהרבש"ע יזכה אותנו במהרה בימינו. שיתן לנו כח, ולא נפחד. שיהיה רק פחד יצחק. במהרה בימינו.

שיחת אורי ר' אשר זיע"א פרוש ויבא תשל"ג ה'בא ל'צפ"ס ע"א א.א.

- "בשמן קדשי משחתיו", ואז הוא נהיה מעין דוגמה של מעלה - "דוד מלך ישראל חי וקיים". לכל זה הוא בא ע"י שעבד על עצמו, וכתוצאה מן העבודה הזו נהיה "מלכות". העבודה שלו היתה שהוא הגיע לשלימות האין ללא כל חיות של עצמו, ולא היה לו שום דבר. שהרי זהו כל האדם - אין מוחלט שאין לו כל אחיזה וקיום. אולם אחד שהוא הגיע לכזו שלימות הוא איבד את בחינת אין שלו, והאדם שישודו אין נהיה אצלו מציאות, ואז יצא מפיו "בחנני ונסני". ומכיון שהוא נהיה מציאות הוא הגיע ל"בבוא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע". ואז הוא נתוודע שמוכרח להיות בו חיות מהחי וקיים, ואז שהוא חי בחיות של החי וקיים הוא נהיה "דוד מלך ישראל חי וקיים".

נמצאנו למדים כי בשביל להגיע לדרגה הזו ולחיות במציאות של "חי וקיים" צריך האדם לעבוד על עצמו ולחיות בשלימות המציאות שלו, שהוא אין ואין לו חיות כלל, ומזה נהיה בחינת "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובכדי להבין את הענין על בוריו נקח משל מעץ עושה פרי, שבזמן שהפירות הגיעו לכלל צמיחה כבר לא צריך לעבוד על העץ, אך האם ניתן לומר שהפירות צמחו מעצמם ללא עבודה? לא! רק אחרי שעבדו על העץ והוא הגיע לשלימות יוצאים הפירות מאליהם. וכך הוא האדם, כאשר הוא מגיע לשלימות הביטול והוא כבר לא מציאות, ואז כשהוא מכיר את השלימות של הביטול שלו והוא חי ללא חיות, אז נהיה מאליהם התקשרות והתאחדות למציאות שמחיה את הנשימה הזו. ואין הכוונה שיש כאן שני עניינים - שאחר שהוא נהיה מבוטל הוא מתקשר למציאות הווי, לא כן, אלא אחרי הביטול שלו ממילא המציאות שלו היא מציאות הווי, והוא חי עם החיות של החי וקיים. אבל גם אז הוא נשאר בסכנה תמידית, בגלל ש"אל תאמין בעצמך עד יום מותך", הוא נמצא בסכנה שלא יצא ממציאות הקדושה, דהיינו

אין אדם יכול לחיות בשלימות של מציאות הווי אלא אם כן יבטל את עצמו. כל עוד יש בו שמץ של מציאות הוא לא יכול למצוא את המציאות שמחיה אותו וממנה יש לו חיות, אולם כאשר יבטל את מציאותו יוכל לחיות במציאות הקדושה, כמו שנאמר ביעקב ועשו "כשזה נופל זה קם". ומכיון שאין שני מלכים משתמשים בכתר אחד, כל עוד האדם הוא בטבע הוא אינו יכול לחיות במציאות הקדושה, לא יתכן דבר כזה, אם הטבע הוא השליט אז מלכות דקדושה אינו שליט אצלו. ואפילו אם הוא מאד "פרים", והוא מדבר רק על מלכות דקדושה, זה עוד לא מציאות של מלכות דקדושה. מציאות של מלכות דקדושה תהיה כאשר האדם הוא בטל לגמרי והוא חי בלי כל חיות של עצמו. האדם שחי בטבע הוא חי את החיות של עצמו, וכשהוא נשבר ואין לו חיות הוא נהיה מיואש, והוא מסתובב מבולבל בלי דעת. מצב זה נובע מכך שהוא חי במציאות של עצמו, והוא דימה בנפשו שיש לו חיות בפני עצמו. הוא חי, והוא מתייגע, והוא עובד את הרבש"ע, והגיעה שלו והמציאות שלו נקרא אצלו רבש"ע. אך האמת היא שזה לא רבש"ע, כל עוד יש בו משהו עצמיות לא יתכן שיהיה בקרבו מציאות הווי, כי אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד. רק כאשר זה נופל וזה קם אז תהיה מציאות הווי. אך גם אחר שזה נפל וזה קם, כל זמן שהאדם חי הוא נמצא במלחמה הזו. מציאות הווי זה לא דבר שיש לאדם באופן תמידי, וכל זמן שהוא חי בעולם הוא עומד במלחמה - זה נופל וזה קם.

דבר זה אנו למדים מדוד המלך. דוד המלך הגיע לבחינה הגדולה ביותר של ביטול והתקשרות הווי עד שהקב"ה אמר עליו "מצאתי דוד עבדי". ואחר שהקב"ה אמר עליו "מצאתי דוד עבדי", דהיינו שהוא בשלימות הביטול וההתקשרות, הוא קיבל כח של מלכות דקדושה, והוא נהיה מלכות ישראל

המהווה אותו). ללא הסיבה מהיסוד שלו הוא לא יכול אף פעם להגיע לשלימות. ולכן אנו בגלות.

ואמנם היו יחידי סגולה שחיו בשלימות הסיבה, והסיבה הזו הביאה אותם למציאות של שלימות הביטול והתקשרות לחיות דקדושה. וזה היה ע"י שהם השיגו את הבחינה שלהם, את הבחינה של היסוד שלהם שהם בכלל לא מציאות בעולם, וממילא היה להם התקשרות. זה שחי בטבע גם כשיש לו סיבה ולא הולך לו הוא לא שואל מאומה, הוא הרי עוד קיים, וחי, והולך, ומסתובב. ובגלל שהוא כ"כ שבור הוא לא חי את המצב שלו, ולא מרגיש שהחיות שלו היא לא ממנו עצמו. אולם זה שחי בבחינת ביטול, רואה שגם בתוך הנפילה שלו נשאר בו איזה חיות. הרי הוא חי, ומי מחיה אותו? והחיות הזו נהית מציאות הוי". והוא עובד הרבה מאוד עד שהשלימות שלו מתבטלת, והמציאות שלו מתפוגגת, והוא לא חי את החיות שלו. במצב הזה החיות שלו היא הקדושה שאין בה כל השגה - השכל הנעלם מכל רעיון. וכיון שבביטול הזה הוא חי בשכל הנעלם מכל רעיון, נהיה האדם בעצמו בחינה של השכל הנעלם מכל רעיון.

המשך יבוא אי"ה

שלא יצא מן המציאות של עצמו (שהוא אין), ולא יצא ממציאות האין שלו - ונחנו מה.

אך כל עוד שהאדם לא הגיע לשלימות של הביטול, יש מסך המבדיל בינו ובין מציאות הקדושה, ובין מציאות החיות של הקדושה. מכיון שלא שייך שתי חיות. חיות של הקדושה שייך רק כאשר האדם חי במציאות הביטול, וממילא מציאות הגוף נהיית אין, ואז החכמה מאין תמצא, דהיינו שהגוף נהיה ישות של מציאות הקדושה. דבר כזה יתכן רק כאשר האדם חי במציאות של עצמו, מציאות האין. כי כל עוד שהאדם אינו בשלימות האין שלו לא תהיה השלימות של הקדושה. רק כאשר הוא משולל כל מציאות, והוא חי ממש כגמול עלי אמו, אז הוא חי בקדושה. רק חיות שהעניין של מציאות הקדושה עובר דרך הצינור שלו - הוא בסכנה גדולה, כי כמה כבר צריך בשביל לאבד את זה. הרי האדם הוא לא משהו רוחני שיש מי שישמור עליו, האדם הוא יסודו מעפר שזה ממש יסוד האין, ולכן כל הזמן הוא לא יציב ומתנדנד לכאן ולכאן, בגלל שכל רגע ורגע הוא עומד בבחירה. והבחירה היא שהוא יכיר את הסיבה שלו מהיסוד שלו. (כלומר: יסוד האין שלו זה סיבה להכיר את חי החיים

שהשמחה במעונם

ה"ר אריה אגאיפור ומשפ' להולדת הבת
ה"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנין
ה"ר ישעי'ה רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד
ה"ר משה רובינפלד ומשפ' להולדת הבן
ה"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכד
ה"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להולדת הנכד
ה"ר שמואל קיפר ומשפ' להולדת הבן
ה"ר זאב קיפר ומשפ' לאירוס' הבת
ה"ר צבי הולד ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
ה"ר דוד הולד ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

ה"ל ע"י
מערכת החברות
רח' עירי 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050